

SOẠN TẬP KINH MỘT TRĂM TRUYỆN NHÂN DUYÊN QUYỂN 10

Phẩm 10: CÁC DUYÊN

91- Truyện Về Chàng Tu-Bồ-Đề Có Tâm Độc Ác

Lúc bấy giờ, Đức Thế Tôn mới thành Chánh giác, vì muốn hóa độ các vua rồng, nên Ngài đến dưới núi Tu-di, hiện thân Tỳ-kheo, ngồi thẳng tư duy.

Lúc ấy có một con chim cánh vàng đầu đàn lặn xuống biển bắt được một rồng con, rồi đem lên đánh núi Tu-di định ăn thịt. Khi ấy rồng con chưa chết, từ xa thấy vị Tỳ-kheo đang ngồi thẳng tư duy, nên rồng dốc lòng cầu khẩn Tỳ-kheo từ bi cứu hộ cầu cứu xong thì liền chết.

Rồng con chết sinh vào trong một gia đình Bà-la-môn ở nước Xá-vệ, tên là Phụ-lê, có tướng mạo khôi ngô khác thường ít có trên đời, do đó đặt tên là Tu-bồ-đề.

Tu-bồ-đề dần dần khôn lớn, trí tuệ thông minh không ai sánh kịp, nhưng tánh tình lại hung ác, hễ thấy người hay súc sinh, liền nổi giận chửi mắng. Cha mẹ và người thân đều chán ghét, chẳng muốn thấy mặt.

Tu-bồ-đề phải bỏ nhà vào sống trong rừng. Thấy các chim thú và cỏ cây, gió thổi dao động..., Tu-bồ-đề cũng sinh tâm giận dữ, không bao giờ có tâm hoan hỷ.

Bấy giờ, có vị Thần núi bảo Tu-bồ-đề:

– Vì sao người bỏ nhà vào sống trong núi rừng này? Nếu không biết tu thiện, thì không có lợi ích gì cả, như vậy vào đây cũng chỉ luống công khổ nhọc mà thôi! Hiện giờ, Đức Thế Tôn đang ở tại tinh xá Kỳ hoàn, Ngài có phước đức lớn, có khả năng giáo hóa chúng sinh bỏ ác làm lành, bây giờ nếu người đến đó, chắc chắn sẽ dứt bỏ được tâm tức giận độc ác.

Nghe Thần núi nói, Tu-bồ-đề liền sinh tâm vui mừng, bèn hỏi Thần núi:

– Đức Thế Tôn hiện nay ở đâu?

Thần núi đáp:

– Người cứ việc nhắm mắt lại, ta sẽ đưa người đến chỗ Thế Tôn.

Tu-bồ-đề nghe lời thần núi nhắm mắt lại trong giây lát. Bất giác, Tu-bồ-đề tự nhiên có mặt tại Kỳ hoàn. Thấy Đức Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, Tu-bồ-đề rất vui mừng, đánh lễ dưới chân Đức Phật, rồi lui lại ngồi sang một bên. Đức Phật liền dạy về tội ác của sự tức giận, là ngu si phiền não, đốt cháy căn lành, làm cho các điều ác thêm lớn, sau sẽ chịu quả báo đọa vào địa ngục, chịu nhiều đau khổ, không thể kể xiết; nếu thoát khỏi địa ngục, còn phải đọa vào loài rồng, loài rắn hay quỷ thần, La-sát... tâm thường độc ác, tàn hại lẫn nhau.

Tu-bồ-đề nghe Phật dạy, trong tâm lo sợ, khắp người nổi ốc, ăn năn tự trách, ở trước Phật sám hối tội lỗi. Sám hối xong, Tu-bồ-đề hoát nhiên đắc quả Tu-đà-hoàn, trong tâm vui mừng, cầu xin Phật xuất gia.

Đức Phật chấp nhận và gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Tu-bồ-đề tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu đã chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát, được trời, người tôn kính.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Tu-bồ-đề đời trước đã làm được phước lành gì, nay tuy được làm người, nhưng tâm thường tức giận không hề dứt bỏ, lại gặp Thế Tôn được xuất gia đắc đạo.

Đức Phật dạy các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Trong hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-diếp. Trong chánh pháp của Ngài, có một vị Tỳ-kheo thường làm việc khuyến hóa. Trong một vạn năm, Tỳ-kheo này thường cùng các Tỳ-kheo khác đi khắp nơi để cúng dường chư Tăng.

Một thời gian sau, có những vị Tăng vì thiếu duyên nên không thể cùng đi, Tỳ-kheo này dùng những lời độc ác chửi mắng: “Mấy ông thật ngang bướng, chẳng khác nào loài rồng dữ.” Tỳ-kheo ấy mắng chửi xong rồi bỏ đi.

Vì nghiệp duyên ấy, nên trong năm trăm đời Tỳ-kheo này phải đọa làm rồng dữ, thân tâm chất chứa toàn những thứ độc ác, hay quấy nhiễu chúng sinh; nay tuy được thân người, nhưng tập quán xưa chẳng dứt bỏ, nên thường hay sinh sân hận.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vị Tỳ-kheo khuyến hóa chúng sinh, nhưng dùng lời độc ác chửi mắng lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Tu-bồ-đề. Nhờ công đức cúng dường chúng Tăng lúc đó, nên nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M